

הרואה בשושנים

ואני שמרים בעיר,
חרבי בין ירכי בלילות.
ואסוכבה ואבקשה את שאבתה נפשי,
את משכבי בלילות.
ואשגיחה בך, אחות קטנה.
ושדים אין לי. ואת
דגולה ואימה,
היושבת בגנים כטירה חתומה,
שמום אין בך אך בלבך חומה.
עיני בך רושפות רשפי אש, ותפת
תטפנה שפתותי:
מה נעשה לאחתנו? מה נעשה בך,
וכמו מוקש נתעקש
להתפוצץ מרב מגע?
מה נעשה לאחתנו? מה נעשה בך?
הנה מארב שעשיתי לי בין השיחים,
לראות בשושנים, להציץ מן החרקים.
רפידתו עלים ותוכו רצוף תאנה.
ונשכב בו
ולבכנו פלה אליה, אחותי,
ואפשיט את שלמתיך באחד מעיני,
ואפשט חרש על עורך, ופלש
אתפליש בריחה,
וארביץ בך וארביץ בך את שישים גבורי
עד ירתקו כחותיך, אחותי קלה,
שמאלי תחת לראשך וימיני תבריחה,
ואצור עליך, על מגדל
צוארך אספן טריטוריה, כתם צח ואדם.
בין חמוקי ירכיך, יונתי בחגוי הסלע,
אעורר את האהבה
ואעורר את האהבה
ואדגל עליך אהבה, עד שתחפץ
או עד שפיוח היום ונסו צללים
ויחמק החלום
ונעבר.

1. (מכתב לאהובה):

את כתבת קצקוע
שאלפתי על גופי
בסוד. איך אתה לק
עמך, בחירת עורי
הבלתי הפיכה. איך
אמשיך הלאה ואת
חרוטה בי לבלי חרטה.

2. (מכתב תשובה מאהובה):

כך: בבגדיך הארפיים, אהובי. הארפיים
פגלות הארפה
עקבת שתיקותיך
אליה יצאה נפשי
חשוכה אל
מתחת בגדיך הארפיים
על עור פרנאי מאור.

שיקום

כמו שסוגרים שמורת טבע
להניח לנפשה כדי לצמח, כך אני
מניח לזיפים שעל פני, להדשיא דשא.
מוניח שערי, לפרע.
ולא מתאים בגדים. ומשלח שוב
את הרגלי הנכחדים להתרבות בר:
שותה מהפה. לא מוריד את קרש האסלה.
מתחבר.
איני חייב לאיש.
עלבו בי וקטפו בי ושרפו בי והרגו בי,
ועכשו נא לא לדרוך עוד עלי.
נא לא לשבת על צבעי הטריים.
נא להתרחק, כאן בונים.